
Nehybnost

*fekální panoptikum o
perspektivách plné much*

Roman Sikora

Osoby:

ONA

ON

MATKA

PŘÍTELKYNĚ

HAJNÝ

MOUCHA

PÁN Z PUBLIKA

JINÝ PÁN Z PUBLIKA

JEHO PANÍ

ZRÚDA

TANČÍCÍ, ŽEROUCÍ, OTROCKÝ, SMILNÍCÍ, ŘÍJÍCÍ,

OBNAŽOVANÝ, OPÍJEJÍCÍ SE KOMPARS

Kdesi, za neprostupnými zdmi, vysoko v horách, v temné věži, sídlí černokněžník, který svými zlými kouzly proměnil život v smradlavou, kalnou, stojatou břečku. Teď se každým dnem ujišťuje, zdali líná kaše páchne víc a víc a ten zápach mu voní, neboť čím více je pod nebem světa smradu, tím více sílí šarlatánova moc nad lidskými dušemi, protože nikdo již neví, co je to vůně, protože smrad je vůní, lež je pravdou, otroctví svobodou, vražda milosrdenstvím.

V duchu "fantasy" v naivní víře a představách na sklonku tisíciletí (bude poslední) milým dětem a Kateřině

Váš Autor

1.

- ON: Vzal bych ostrý nůž a vrazil jej do tvého břicha. Rozřízl ti břicho, rozsypal po zemi vnitřnosti a do zející prázdnoty tvého těla bych nacpal sebe.
- ONA: Ano, tak si představuji ryzí, čistý cit.
- ON: Svýma rukama, mezi svými prsty bych rozetřel tvé tělo na prach. Nezbylo by nic.
- ONA: Z ničeho nic pojde. Na kom bys ukájel své svrbění? Už teď ti kouká z rozkroku. Žhne z tvých očí. Plameny tupé, jen ztěží zvladatelné samčí vášně, rudé.
- ON: Jako krev.
- ONA: Jako rozžhavený plát oceli, stepní požár, láva v kráteru sopky před výbuchem.
- ON: Jedl bych tě. Po kouskách bych tě snědl. Po kouskách bych tě strávil a proměnil ve smradlavou hmotu tvé skutečné podstaty.
- ONA: Hm. Jak se to krásně poslouchá. Ta planá slova, která nikdy nedojdou svého naplnění. Ta slova zející prázdnotou. Žízni po smyslu v samotném jádru své nesmyslnosti.
- ON: Prázdna slupka je jednoduše prázdná.
- ONA: Dužiny se nedobereš, pustá bečko z masa, kostí a výkalů.
- ON: Takový jsem s celou nedozírnou hrdostí z pohledu na svou nicotnost.
- ONA: Takový jsi, kraleVICI mého zhnusení. Moucha, která ještě občas pobzukuje, ačkoli má zutrhána křídla. Bůh ví, jak to vlastně dělá. Možná, že na jejím hřbetě ještě zbyly jakési drobné zbytečky křidélek, které jí umožňují vydávat ten směšně nemohoucí zvuk, nikoli však let. Ano, takový jsi.
- ON: Našel bych v sobě sílu rozervat tě na kusy. A protože to neudělám, proto tě miluji. A protože to neudělám, jsi mi vděčná a tvá vděčnost se jmenuje láska.
- ONA: Láska a milovat jsou dvě nejsměšnější slova, která slýchávám. Nic neznamenají. Jsou jako kalná voda. Nic skrze ně neuvidíš. Jsou jako plácačka na mouchy, kterou se můžeš ohnat, ale nic jí nezabiješ. Žádnou mouchu. A co přitom sejde na jedné mouše? Na dvou, na třech, na tisíci much?
- ON: Pravda! K čemu jsou věci a předměty, které nic neusmrcují, které postrádají tak značnou dávku smysluplnosti?
- ONA: Ano, k čemu jsou?
- ON: Dostal jsem psaní. Milostné psaní. Mladá literátka mi vyznala lásku a tímto se mým prostřednictvím rozloučila se světem. Prý mu nerozumí. Chuděra. Neskočí, plyn si nepustí, nůž do břicha si nevrazí, hlavu si neprostřelí, prášky nespolyká. Lidem chybí důslednost.
- ONA: A když skočí?
- ON: Pak zjistí, že přece jen neumí létat. A já na ni zapomenu už ve chvíli, kdy odhodím ten nesmyslný cár papíru do odpadkového koše.

ONA: Ach! Co jen je na smetištích celého světa historie a jiné veteše.

ON: Smetiště celého světa, spojte se! Už jim to koneckonců nebude dlouho trvat. Jejich plochy se slijí v jednolitá moře odpadků.

ONA: Budou se prodávat speciální galoše na zdolávání brodů v mořích odpadků.

ON: A navigátoři zaoceánských lodí budou žít v nejistotě, zdali jejich lodě už neplují vlastně po pevnině.

ONA: Zapáchající sekrety lidských dějin pohřbí přítomnost.

ON: Na Olympijských hrách se prosadí nový plavecký styl: smrdutá prsa.

ONA: A sníh už nikdo nikdy nespátří.

ON: A slunce bude rok od roku pálit víc a víc.

ONA: Povedou se války o poslední kapky pitné vody.

ON: Děti budou pořádat závody, které z nich po sejmutí plynové masky v dopravní špičce vydrží nejdéle při vědomí.

ONA: Žár poledního slunce setře přízrak lidské identity.

ON: Už zbude jen velmi nekonkrétní entita.

ONA: S nejistým koeficientem.

ON: Avšak zcela jistým deficitem.

ONA: Tak ať už se, kurva, konečně něco stane!

ON: Staniž se! (*Mávne rukou a vše se promění v poušť.*) Nějak takhle si představuji obraz své duše.

ONA: Já taky.

2.

Isolda tajně doufá, že zahubí lidstvo pohlazením Tristanových varlat - tedy nikoli nápojem lásky

- ONA: Začíněj pomalu. Začíněj zvolna a opatrně, aby nikdo nezpozoroval, že se snažíš o začátek, o zrození nové věci, o zcela původní stvoření. Aby toto nové stvoření vstoupilo do myslí lidí, do jejich duší nepovšimnuto. Aby bylo stvrzeno lhostejným mlčením znamenajícím souhlas s touto nikým nepozorovanou změnou. Aby si nikdo nepovšiml zrození, jež je nutno odmítnout v celé neskonalé míře jeho zřůdnosti. Aby nebyl narušen ten harmonický, neustále se opakující běh věcí, jež činí lidi šťastnými v jejich slepotě, v níž nemilující manželka a loupeživé děti znamenají štěstí, omytí vagíny a penisu po použití gumového prezervativu je láskou, práce v přesně vymezeném časovém úseku smyslem života. Anebo vybuchni! Exploduj jako přetopený parní kotel! Jako kontrole se vymknuvší reaktor na cestě k zhmotnění svých snů. A smet' a zamoř, co už svými sekrety zamořili jiní, zašlapán běsnící masou zděšených tváří na panickém, bezhlavém úprku za Bohem. Jen tak vstoupíš do dějin a ty pak potvrzují jen do posledního vydechnutí posledního z lidí. Tedy jen krátce. Tedy už to nebude dlouho trvat. Tedy ať už to netrvá. Ať už se, kurva, konečně něco stane.
- ON: Vojedu tě. Vojebu tě. Vošukám tě. Vokrájím tě. Volupu tě. Vošoustám tě. Vomrdám tě. Vosolím tě.
- ONA: Ukousnu tě. A ten žalostný přívěsek tvého těla ukřižuju hřeby na nejbližší strom a budu čekat až přiletí první moucha-mrchožrout, a po ní další a další z hrobařů lidských ctností.

3.

ON: Miluji tě!

ONA: Miluji tě!

OBA: We're lucky arriving to Paradise.

ON: Zbožňuju tě!

ONA: Políbím tě!

OBA: We're lucky arriving to Paradise.

ON: Když uvidím
slzy v tvých očích,
pak pochopím,
že ty jsi má jediná.

ONA: Tak proč bys chtěl
slzy v mých očích.
Vždyť přece víš,

OBA: že srdce mé touží jen po tobě.

ON: Zbožňuji tě!

ONA: Miluji tě!

OBA: We're lucky arriving to Paradise.

ON: Zpívám jen pro tebe!

ONA: Půjdeme do nebe!

OBA: We're lucky arriving to Paradise.
We're lucky arriving to Paradise.
We're lucky arriving to Paradise.

ON: A co když budeme mít dítě?

ONA: Ó ano, dítě!

ON: Do tohoto světa?

ONA: Ó ano, do tohoto světa.

4.

ON:

Ležel jsem na mořském pobřeží Ibizy. Hřál jsem své nahé tělo na horkém písku pláže na Ibize. Slunce rozpalovalo okolní vzduch a okolní těla, která namačkána jedno na druhém ležela všude kolem. Leželi jsme na pláži. Já a desítky, stovky miliónů nahých těl jsme leželi na pláži Ibizy. Celá Evropa ležela u moře na Ibize a hřála se milióny svých těl na pláži. Celá Evropa zpustla, protože všichni propadli neodbytnému nutkání přijet k moři na Ibizu. Nikdo z nás, kdo jsme leželi vedle sebe na horkém písku netušil, kde se stala chyba. Proč jsme všichni tady na pláži a kontinent, jenž jsme doposud volněji rozmístění obývali, zpustl. Kdosi se domníval, že jsme se stali obětí mylné informace, že pláže na Ibize jsou nejlepší ze všech a úplně nejlepší je ta, na které ležela nyní Evropa. Kdosi řekl, že vůbec nikdy nechtěl přijet na Ibizu, že chtěl jet do Benátek. Proč však přijel na Ibizu, na to odpovědět nedokázal. Bylo jasné, že pokud bychom zde chtěli všichni zůstat, nepřežijeme. Nikdo však nechtěl odjet. Zdálo se, že písek je zde skutečně něčím výjimečný. Prodavači zmrzliny už dávno vyčerpali své zásoby. Hamburgery a hot-dogy už také došly. A kromě toho bylo možno obsloužit jen okraje pláže, neboť dále se již skrze hromady slunících se těl nikdo nedostal. Objevilo se pár pokusů podávat občerstvení z helikoptéry, ale náhodně vyklouzlá láhev z rukou prodavače coly zabila sedm německých turistů. Od podobných podniků bylo tedy z bezpečnostních důvodů upuštěno. Ani já nechápal, proč ležím zde na Ibize, když se mohu procházet pohodlně a sám a pohodlně, protože sám zpustlou Evropou. Ale i kdybych se nyní odhodlal k tomuto kroku, nedokázal bych své rozhodnutí provést, jelikož nebylo již možné vymknout se z masy těl. Byli jsme do sebe zaklínění a chvílemi některé z nás přepadal pocit, že spolu srůstáme. Kdosi z neznáma utrousil, že se zde konečně naplňuje ideál sjednocené Evropy, neboť měl podezření, že on jakožto Ital srůstá s Dánem, což nebylo nikterak příjemné, zdálo se však být nevyhnutelným. Teprve patrná ztráta kvality povrchu místní pláže v důsledku nutného a nezbytného vyměšování sjednocené Evropy a vzduchem se šířícího nepříjemného zápachu potu, moči, výkalů, sluncem na kost opalovaného masa, škvařící se kůže a rozkládajících se těl sedmi německých turistů, obětí Coca-coly, přiměla okrajová těla, aby začala uvažovat o důvodu svého pobytu na Ibize, což nutně vedlo k jeho nenalezení a hledání vhodné alternativy v podobě chvatného odjezdu ze smrdutého pobřeží.

ONA:

Spi klidně, svítí měsíc.

5.

- ON: Ach! Kohopak to k nám čerti nesou?! Mladá literátka! A živá! Tak kolikpak nových děl bylo zase sepsáno? Kolikpak nových děl bylo zase zbytečně přečteno? Kolikpak nových děl bylo skartováno, spáleno, zapovězeno, přehlíženo? Kolikpak jich změnilo chod dějin? Kolikpak jich zabránilo změně chodu dějin?
- LITERÁTKA: Vysmíváte se mi.
- ON: Ale v žádném případě!
- LITERÁTKA: Jste šašek!
- ON: Jsem šašek. Na tváři hurónský smích, pražádný v srdci žal.
- LITERÁTKA: Nevím, proč jsem sem chodila.
- ON: Protože mě milujete, přece.
- LITERÁTKA: Proč mi tak ubližujete?
- ON: Protože do ubohých se kope ze všeho nejlíp.
- LITERÁTKA: A nejsnáž.
- ON: Snadnost v tomto případě není měřítkem kvality.
- LITERÁTKA: Nevím proč žít. Chci rozdávat krásu. Chci rozdávat lásku. Chci lidi přesvědčit, aby se měli rádi.
- ON: Je mi vás líto, má milá. Ale skutečně nevím, jak bych vám pomohl.
- LITERÁTKA: Píšu své verše a cítím chlad zvenčí. Chci vyvrhnout svou duši, chci svým teplem přehlušit třeskutou zimu. Chci zakřičet: „Jsem tady! Poslouchejte!“ Chci říct, jak moc miluji život, jak moc miluji lidi, jak moc miluji svět.
- ON: Myslím, že herečka jste prachšpatná. Ale nezoufejte. Zamilujte se do představy, že světu nelze pomoci. Že je v takovém případě nutno urvat pro sebe, co jenom lze. Než to všechno skončí. Vždyť pohlédnete-li do tváří diváků, zjistíte, že ačkoli se na scéně odehrává kriticky vyvřeštěný kus, vpravdě si každý z nich vždy myslí, že terčem posměchu nebo výlevů hněvu či zoufalství je ten vedle, anebo ten v první nebo třetí řadě. No a vy mi tady vyprávíte o kráse a srdci. Absurdní.
- LITERÁTKA: Ale já vás miluji!
- ON: Zajděte si raději do cukrárny. Sedněte si. Uklidněte se. A dejte si rakvičku.
- (Literátka s pláčem uteče.)*
- ON: A už mi nikdy, už nikdy mi nepište své přihlouplé dopisy!!!

6.

ONA: Dítě počato v mém těle pracuje k zrození. Roste. Bude mít chodidla pětáčtyřicítky a silné paže a nohy, aby zadupalo do země bezmocnost a vyhoupllo se na záda slunci a s ním putovalo nebem s aureolou vítězů. Začíněj zvolna a opatrně. Ve čtyřiaadvacátém měsíci těhotenství v temné propasti světa je lepší nikam nespěchat. Je lepší nic nechtít. Je lepší o nic neusilovat. Je nejlepší čekat. Je nejlepší se radovat. Je lepší se usmívat a usmívat a usmívat a usmívat. Je nejlepší zalykat se spokojeností až k zešílení. Něco se, kurva, stane. A brzy. Zrodí se zrůda a bude má. Jen neví se kdy.

ON: Něco se stane. Budu těhotný s tebou. Sežeru vesmír i s jeho smetím. Mé možnosti jsou neomezené. Mám velkou hubu. Od Merkuru až po Voyager. Je někde u Uranu. A na dveře klepe má matka. První člověk. Příští výstup se jmenuje Sežráná matky.

7.

Sežrání matky

- ON: Řekni mi, má matko,
který kus těla máš libový!
Strč mi v mou hubu hlavu,
ať se tatínek nic nedoví.
Já rozbil krajáč s mlékem
a on by mě seřezal.
- MATKA: Neboj se maličký,
krajáč je celičký,
vždyť já vím, že chceš mě jenom sníst.
Dej si však pozor
na zlého hajného,
pára on břicha.
A všechna stáda
a všechny postroje
a všechny panny
a všechny lokaje
a všechny povozy
a všechny koleje
a všechnu drůbež, co jsi sežral,
z tebe vypáře.
- ON: Řekni mi matko,
já nemám hlad, hlad, hlad,
já nemám hlad, hlad, hlad,
který kus těla máš libový.
Nebo tě uhryznu kus,
ať je si takový či makový.
Anebo tě zhltnu celou
a bude to hotový.
(*Zhltně ji celou.*)

8.

ONA:

Představím vám svou přítelkyni. I když nevím, zdali je vhodné nazývat ji svou přítelkyní. Možná spíše zdali je vhodné vůbec nějaké označení, které by ji vám vůbec nějak přibližovalo, neboť se v jejím případě jakékoli přiblížení jeví jako víceméně krajně nejisté či spíše zcela nemožné. Má přítelkyně je vdaná. Pokud je ovšem vhodné takto její stav nazývat. Má přítelkyně má dvě děti. Ovšem myslím, že sama přesně neví, kolik jich má. Zlatíčko, kolik máš dětí? Vidíte, není si jistá. Neodpovídá. Mlčí. Přemýšlí. Vzpomíná. Má přítelkyně každé ráno vstane. Na čemž by nebylo vůbec nic zvláštního. Na mé přítelkyni je ovšem právě tohle zvláštní. Že na ní není vůbec nic zvláštního. Jak vidíte, právě vstala. Je ve svém skvostném růžovém župánu. Dostala jej od manžela. Aby v něm byla sexy. Jí samotné je jedno, jestli je v něm sexy. Jejím manželovi to jedno není. A proto jí ho koupil. Má přítelkyně zrovna teď pije ranní kávu. Zapálila by si i cigaretu. Ale nemůže. Její manžel nedávno přestal kouřit a je na cigaretový dým přecitlivělý. Má přítelkyně ho nechce dráždit a proto si nezapálí. Bylo by možno říci, že má přítelkyně je krásná. Jistě vám však neuniklo, že má přítelkyně nemá obličej. Má přítelkyně totiž obličej nepotřebuje. Vystačí si totiž s ostatními částmi svého těla. Obličej jí není k ničemu. Když jde do společnosti, občas si obličej, pokud je společnost, kam jde, náročná, občas si obličej na obličej namaluje. Obvykle si však vystačí s ostatními částmi svého těla. Společnost, v níž se občas pohybuje, si obvykle myslí, že má hezký zadek a nohy a velkou... Promiňte, ale to nebudu rozvádět. Jistě pochopíte. Zkrátka její obličej málokdo potřebuje. Proto jej nemá. Chci říci, že obličej má jen tehdy, když ho někdo potřebuje. To znamená, že téměř nikdy. Pokud by vás na mé přítelkyni něco zajímalo, můžete se jí zeptat. Na cokoli. Pokud vás nezajímá nic nebo nemáte zrovna dostatek odvahy nyní a zde se jí na něco zeptat, zeptám se jí zase na něco sama. Zlatíčko, kolik ti vlastně je? Vidíte? Má přítelkyně opět mlčí. Snad dokonce ještě stále mlčí. Mlčí a přemýšlí. Vzpomíná. Ale tím se nebudeme zdržovat. Bude přemýšlet a vzpomínat dlouho. Až příliš dlouho, a to by bylo dlouho i na tuto už beztak dosti dlouhou, chci říci dosti rozvleklou hru. Má přítelkyně je přespříliš přemýšlivá a rozvzpomínavá. Ještě nikdy totiž nic nevymyslela a na nic si nevzpomněla. Spoléhá, mrcha, že jí všechno projde, když nemá ksicht. Tady tedy mou přítelkyni opustíme. A pokud jsem vám neřekla její jméno. Je to tím, že žádné nemá. Aspoň myslím. A je to vůbec důležité? Mít jméno?

9.

- ONA: Cítím, že se již brzy narodí.
- ON: Cítím, že už brzy prasknu.
- ONA: Můj brouček o velkých nohách a čtyřiceti hlavách.
- ON: Ještě jsem nesežral ani sluneční soustavu...
- ONA: Uložím ho do kolébky, kterou mu jeho táta vyrobil z dubového dřeva.
- ON: ...a už se mi žaludek svíjí a vyhrává jadernou přecpaností.
- ONA: Budu se na něho dívat a on se bude na mě usmívat svými osmdesáti očima.
- ON: Exploze mého břicha pohne sluncem.
- ONA: Budu mu vyměňovat pleny se zvýšenou absorpcí moči, zpětně nepropustné.
- ON: Exploze mého břicha vrhne k nebesům milióny tun zemského prachu.
- ONA: S gesty mateřské velkorysosti jimi zaplním všechna smetiště světa.
- ON: Prach zahalí Slunce a celý vesmír neprostupnou mlhou.
- ONA: Celý svět pokryji pročůranými plenami mého broučka, mého zlatíčka, mého sluníčka.
- ON: Paprsky Slunce se na cestě k Zemi utopí v mých na kusy rozmetaných vnitřnostech. Přijde doba ledová.
- ONA: Ne, to se nesmí stát. Můj brouček potřebuje Slunce.
- ON: Cítím, že se brzy něco stane. Prasknu. Už se mi v břiše štěpí atomy šunky.
- ONA: Přestaň jíst. Prosím, přestaň jíst.
- ON: Mně se nechce.

10.

- ONA: Prchala pryč. Prchala dlouho. Jen pryč! Jen být co nejdále od něj. Prchala, aby zachránila své dítě před lidskou zlobou, lidskou bezohledností, lidskou hamizností, lidskou bezmocností, lidskou zbabělostí, lidskou závistí. Cítila, že se již brzy narodí. Chtěla, aby se narodilo do lepšího světa. Prchala dlouhá léta. Pod srdcem své dítě. A pak jednoho dne náhle stanula v místě, z něhož před dlouhou dobou vyběhla na svůj závod s budoucností. To Země byla kulatá a smrskla se do velikosti pingpongového míčku. Na jeho vrcholku stála ona pracující k porodu. V zoufalství a bolestech si rvla vlasy, rozkousala rty, plazila se po zemi. A vesmír padal na její hlavu. A smršťoval se rychlostí do té doby nevídanou. A byl to nový konec všeho. Její syn se již neměl narodit a ona měla zemřít.
- ON: Kdes byla tak dlouho?
- ONA: Prchala jsem. Ale už není kam.
- ON: Objal bych tě, políbil, ale nemůžu. Jsem jako odjištěná vodíková puma. Přecpaný a mám větry. Neměl bych se hýbat. Někdy si pěkně upšouknu, ale jinak se nehýbám.
- ONA: Řekni mi něco.
- ON: A co?
- ONA: Něco, cos říkával.
- ON: Víš, nemůžu moc mluvit. Hlas mi rozechvívá hlasivky, hlasivky mi rozechvívají zažívací trubici, zažívací trubice mi rozechvívá žaludek, žaludek mi rozechvívá střeva, střeva mi rozechvívají celý zbytek břicha, a to si nepřej zažít, co by se stalo, kdyby se mi rozechvělo celé mé břicho plné vesmíru.
- ONA: Chápu. Někde cestou láska zdechla. Nevadí.
- ON: Pšššt!
- ONA: Co je?
- ON: Pšššt!
- ONA: Děje se něco?
- ON: Prdíííím!!!
- ONA: Ať už se, kurva, v kosmickém světahnutí konečně něco stane.
- ON: Brzy. Porodíme. Ty zrůdu. Já prasknu. Dáme ve velkém třesku zrodit se novým světům. Upšouknutým, smradlavým, prokáleným.

11.

(Vstoupí Hajný.)

- HAJNÝ: Něco tady smrdí. Snad škodná v mém revíru?
- ON: Já o ničem nevím. Já jsem bezový keř. Právě kvetu a bezostyšně voním všemi směry. Měsíc květen je měsícem především mých květů.
- HAJNÝ: Nejsi přespříliš tlustý?
- ON: Nikoli tlustý. Jsem jen nadmíru košatým keřem. A především prudce voním a ani zbla nezapáchám.
- HAJNÝ: Aha. *(Odejde.)*
- ON: Uf! *(Tedy si oddechne a vzápětí upšoukne.)* A teď bych snědl Tři krále.
- ODNĚKUD *(se ozývají dětské hlásky)* My, Tři králové, jdeme k vám, štěstí zdraví vinšujem vám... *(atd.)*
- ON: *(se odkutálí za nimi a hýká námahou)* Hýk, hýýk, hýk, hýýýýk!

12.

ONA:

Svět, který očekává mého kloučka o šedesáti hlavách a sto dvaceti očích, o chodidlech velikosti šestapadesát, o silných pažích a nohách, už kope, aby se vyhoupl na záda slunci a udusil jeho jas, ten svět nese odporné jméno Ráj, domov zrůd. Místo na Zemi, kde se nedá žít, se jmenuje Ráj. Je velký jako Země, velký jako vesmír, a nedá se v něm žít. Tamní povětrí způsobuje rozedmu plic a malomocenství. Malomocenstvím trpí ti, co mohou a zmohou málo, co nezmohou nic. A těch je nejvíc. Na chodnicích a v ulicích pozvolna ztrácejí kusy svých těl, kusy svých duší, sami sebe. Jen tam, kde dítě žvýká svůj díl z těla mrtvé matky je pravda. Na barevný svět prozářený zlatými slunečními paprsky si nelze sáhnout. Ukryt za neproniknutelnými zdmi neexistujících zahrad stává se nedostupným. Ráj je stížen pohromou miliónů bezstarostných úsměvů, z nichž kape krev vysátá z těl obětí. Ráj je stížen erupcí radosti, výbuchy tance na hromadách mrtvých těl. Ozvěnami slavnostních pochodů dechových orchestrů krácejících v čele triumfujících armád. A nepřestávajícím bzukotem obtloustlého blanokřídleho hmyzu. Je slyšet odněkud zezdola. Ráj je cílem, kam chtěli všichni dojít. Nezbyvá, než být spokojen. Výkřiky nesouhlasu obdařit chápavým pohledem a za nejbližším rohem, kam nikdo nevidí a nechce vidět, pak rukama sevřenýma kolem hrdla nespokojence zardousit. Milióny rozprašovačů vábných oparů se snaží svým trumfem přebít zápach vyvěrající pomalu, trpělivě a soustavně odněkud zezdola. Snad z pekel. Uprostřed Ráje, pod Stromem poznání stojí Bůh a roztřískává svou předlouhou těžkou holí hlavy zvědavé přespříliš. Jeho ruka je pádná. Postupem času však pozvolna umdlévá. Co se stane, až ochabne docela? Něco se, kurva, stane. Na cestě do práce ranní tramvají máš chuť rozdupat kolem čnicí tváře na kaši. Sklo výkladní skříně svou křehkostí svádí k prokopnutí. Jediný skutečný přepych, který si můžeš dopřát. Pak zbaběle uprchnout. Proč bys měl platit za věci chráněné bezvýznamnou zranitelností okenních tabulí? Proč bys měl sedět v těsném bytě přeplněném lidmi cizími jako je ti tvá matka, otec nebo bratr a naslouchat promluvám placeného rétora o nutnosti tvého udušení? Před černým svědomím tě uchrání čtyřmetrová betonová zeď vinoucí se napříč tvou duší. Je dobře vyzděná s velkým, zářivým pastelem nakresleným, příjemně hřejícím sluncem položeným na křupavou zemi mezi dvě tlusté vrstvy důkladně prouzeného salámu. “Pánové, vy jste snad s indiány konzultovali jejich rezervace?”* V nadešlém Ráji jsou všichni povinni se milovat skrze svou laskavost projevenou svévolnými škleby ve svých tvářích. Zakázat! “Mají právo pracovat, nepracují. Mají právo volit, nevolí. Mají právo platit nájem, neplatí.”* V nadešlém Ráji jsou všichni povinni se opájet vůněmi tisíců příslibů rozkoší. Zakázat! V nadešlém Ráji jsou všichni oprávněni říkat pravdu. Zakázat! Je nutno provádět “hloubkovou ochranu slušných lidí”* před černým morem. V nadešlém Ráji je důležité proměnit se v poslušný a spolehlivý pracovní nástroj. Zakázat! Je nutno provést některá konečná řešení? Snad opět v otázce Židů? V nadešlém Ráji mají všichni právo cítit se šťastnými. Zakázat! V nadešlém Ráji je třeba nespokojence chápat! Zakázat! Zakázat! Zakázat! Zakázat! V nadešlém Ráji, v nastálém světě zrůd porodím zrůdu z největších. Aby se vyhoupla na záda slunci a v čele zástupů přes hromady mrtvol putovala Nebem. Co si má matka přát lepšího pro své dítě, než aby vyniklo, aby se prosadilo, aby bylo

perspektivní a spokojené a šťastné v Ráji, do něž se narodilo. Aby jej převyšovalo. Nový Mesiáš. Zrůda zrůd.

13.

Veselý kankán s pitkou, žranicí, zvednutými sukněmi, tančícími nožkami, se slouhy ohlodávajícími pod stolem kosti a olízujícími panstvu boty, s rozříjenými pány ve smokinzích a s vybuchující nahotou a svíjením nahých lidských těl polévaných šampaňským a pomazaných posvátnými elixíry věčného mládí z potratů, jakož i s několika větami poznamenanými autorovým bezbřehým pohrdáním divadlem a lidstvem.

PÁN Z HLEDIŠTĚ: *(nadšeně vykřikne)* To je hlína! Sem musím chodit častěji! Bravo!

JINÝ PÁN Z HLEDIŠTĚ: *(nadšeně vykřikne)* Ano! Takhle si představuju umění! Až se mi z toho postavil. A už jsem ani nedoufal, že to ještě někdy zvládne. *(Žena vedle něj se rozeštká.)* Co je ti? Promiňte, nechal jsem se unést.

14.

Rokokově laděné pohazování si s lebkou

- ON: Chcete strávit příjemnou dovolenou? Chcete prožít několik příjemných dnů v malebné krajině s podivuhodnou minulostí? Chcete pociťovat za příjemnými okamžiky mrazení z temného tušeného? Nabízíme široký sortiment služeb, turistických atrakcí, možností klidné, ničím nerušené rekreace i objevení vám nevídaných, časem zasutých technologií. Kromě nadstandardního ubytování a malebných západů slunce vám budou předvedeny neobvyklé recepty na výrobu mýdla, téměř alchymistické kousky k vyzískávání zlata a osvětleny technologické možnosti komplexního zužitkování vašich tělesných schránek. Navštivte naše lázeňské rekreační středisko. Navštivte středisko Auschwitz-Birkenau. Auschwitz-Birkenau, malebné letovisko s podivuhodnou minulostí čeká pouze na vás.
- ONA: Nedokáži si představit dovolenou, která by byla pro těhotné ženy vhodnější. I já volím středisko Auschwitz-Birkenau. Pohodlná apartmá, příjemný personál a ty tajemné zasuté děje dob dávno minulých. Neznám nic lákavějšího a vhodnějšího. Váš maličký potřebuje Auschwitz-Birkenau.
- ON: Vrať mi mou lebku!
- ONA: Vyhrab si jinou.

15.

Trpělivě sedící a zpívající Hajný je čistící hlaveň své obrovské flinty s názvem Tlustá Berta

HAJNÝ: Rádějí mi tý
do lesá néjezdí.
Rádějí mi tý
ná očí nechod'.

Mám já svou flintičku
i přesnou muštičku,
rádějí mi tý do lesa nechod'.

Rádějí mi tý
nekrad' se v mlází.
Népomůžou tí
ani dobří kamarádi.

Mám já svou flintičku
i plnou mošničku
kulí a zaječích broků.

Rádějí mi tý
nénástražuj óká.
Rádějí mi tý
néděléj sóká.

Mám já svou flintíčku,
nedám ti húbíčku,
róztřélím ti hlávú,
nácípú tě dó súdú,
dó zéměé záhrábú,
práci sí ódbúdú,
búděš mít pó právú,
próvrvtánó hlávú.
Rádějí mí tý,
do lesa nechod'.
(*Vystřelí.*)
(*Parademarsch o tisíci hajných.*)

16.

- ONA: “Výsledky voleb poněkud vyhnaly chmury z myslí voličů, zvláště těch levicových. Srovnání předvolebního a povolebního průzkumu veřejného mínění, ukazuje, že lidé se nyní k dalšímu vývoji stavějí méně skepticky než na přelomu března a dubna, kdy převládala skepse a obavy z dalšího vývoje společnosti.
- ON: Podíl optimistů se zvýšil, podíl pesimistů klesl, nerozhodných je však tři krát více než před volbami.
- ONA: Po výsledku voleb se přesvědčení o správném směru vývoje u voličů pravicových stran poněkud oslabilo a u voličů ostatních naopak posílilo.
- ON: Výsledek voleb dal voličům levicových stran určité naděje, že se něco změní. Právě proto, že chtěli změnu, levici volili.
- ONA: Nelze říci, že by byli lidé najednou spokojenější.
- ON: Je to spíše očekávání, výraz optimismu, co se bude dít dál.
- ONA: Žádná z koalic není podporována výrazně, není uváděna jako nejlepší.
- ON: Je to výraz racionality lidí.
- ONA: Názory jsou vyrovnané.
- ON: Kdyby se chtěli současní vyjednaváci o sestavení koaliční vlády opřít o převažující názor veřejnosti, neuspěli by.
- ONA: Je patrné, že kampaň neměla velký vliv.
- ON: Ovšem předloni to bylo podobné, není to žádné překvapení.”**
- ONA: Necítíš nic?
- ON: Ne. Ale někde jsem tady měl svůj puding.
- ONA: “Ukazuje to spíš na politickou kulturu veřejnosti.”**
- ON: Vanilkový puding se šlehačkou a piškoty.
- (Odněkud seshora spadne dívčí tělo.)*
- ON: Ha! To jsem se lek. Z nebe prší mladé literátky. Že jí to ale trvalo.
- ONA: Skočila.
- ON: Skočila. Nůž do břicha si vrazila. Hlavu si prostřelila. A ještě se i oběsila. S tím jsem skoro ani nepočítal. Podle škatule nacházející se v její ruce je možno usuzovat, že i prášky spolykala. A je cítit plynem. Inhalovala.
- ONA: Lidé začínají být důslední. Co děláš?
- ON: Má krásně měkká prsa. Možná by se na ní našlo něco k zakousnutí.
- ONA: “Volby byly spojeny s očekáváním, že levice ve volbách zvítězí. Minimálně stejná část lidí uvažovala opačně a viděla zlepšení své situace v pravici.”** Zase je to cítit!
- ON: Počkej... Teď jsem chvilku... No jo! To je svíčková!
- ONA: To není svíčková.

ON: Pečené kuře!

ONA: To není pečené kuře.

ON: Tak husa!

ONA: To není husa. Jde to odněkud zezdola.

ON: To si někdo něco peče u zemského jádra. Krůtu nebo králíka. Určitě králíka.

ONA: To není králík. To je...

ON: Co?

ONA: Hovno.

ON: Hovno?

ONA: Možná i několik hoven.

ON: Několik?

ONA: Možná celá hromada hoven.

ON: Celá hromada?

ONA: Možná ale jen jedno jediné obrovské hovno.

ON: Jedno jediné? Obrovské? Tak obrovské hovno?

(Odněkud vyletí obrovská moucha.)

ON: Proboha, kondor!

ONA: Moucha.

ON: Tak velkou mouchu jsem taky ještě nesežral. *(Honí jí plácačkou. Jde to ztuha.)* Hýk, hýýýk, hýýýýk!

MOUCHA: Bzz, bzzz. Jsem moucha, která smrdí. Bzz, bzzz. Všechna hovna civilizace se sežrat nedají. Bzzz, bzzz. Tam dole jich je obrovská hromada. Bzzz, bzzz. V podobném prostředí se dieta drží jen velmi těžce. Bzzz, bzzz. Trochu pohybu ještě nikoho nezabilo. Bzzz, bzzz. Pohni kostrou, tlustoprde! Jsem moucha vydatně vykrmená výkaly globální mediální vesnice. Bzzz, bzzz. Z latrín celého světa mi hovna padala přímo do huby.

ON: Ta je ale tlustá!

MOUCHA: Tak jsem ztloustla, no bóže! Musí snad každý vypadat jako Claudia Schifferová? Bzzz, bzzz. Nejlepší menu mají v žumpě pod prezidentským palácem.

ONA: Vem na ni radši rovnou sekyru!

MOUCHA: Zato pod rovníkem to stojí za prd. Bzzz, bzz. Žádné hrozny, žádné jogurty Dannone, žádné jehněčí. Bzz, bzzz. Jen natrávené nemluvněčí.

(Vstoupí Hajný.)

HAJNÝ: Tak odtud ten smrad. *(Vystřelí. Zasáhne Mouchu.)*

MOUCHA: Fašisto! Bzz... *(Zemře.)*

ON: Budete to jíst?

HAJNÝ: Ne, jen si vyříznu trofej. Takový kousek, to se jen tak nevidí.

ONA: Na obzoru se objevily temné mraky. Stmívá se dřív, než je v tomto pásmu touto dobou zvykem. Možná zatmění Slunce. Bezvětrí trvá. Nehybnost zahuštěná k nedýchání. V zápachu vyvěrajícím odněkud zezdola je cítit závan naděje. Možná, že se v padesátém měsíci těhotenství můj brouček tiše dere na svět. Ne-po-zo-ro-va-ně. Už dlouho nekopal. Sbírá síly k svému zrození. Exploze jeho zrodu roznese kusy mého těla do všech koutů světa. Zemřu, aby žil, abych dala sílu jeho stvoření. Můj brouček o stu hlavách a dvou stech očích, o chodidlech pětadesát a silných pažích a nohách na začátku vítězného tažení nebem. Konečně se, kurva, něco stane.

HAJNÝ: Dámo, uvědomujete si, že děcko nemůže mít sto hlav?

ONA: Může mít moucha sedmdesát kilo?

HAJNÝ: Hm. Jedeš, neřáde nenažraný!

ON: Tak už si to konečně odřízněte!

HAJNÝ: Počkat! Odkdy bezové keře žerou smradlavé přerostlé mouchy?

ON. Odjakživa přece. Tak krásně to voní.

HAJNÝ: Lidi, lidi, vy snad nejste normální. *(Odejde.)*

ODNĚKUD: *(Tři králové)* My tři králové jdeme k vám, štěstí zdraví vinšujem vám... *(atd.)*

ON: Odkud se ti králové pořád berou?

ONA: Přichází!!! *(Vykřikne v bolestech.)*

ON: Já vím, že přichází.

Šestinedělí na začátku tisíciletí se skeletem mladé literátky, s mušními křídly a přecpanými Třemi krály

ON: Na nočním nebi jsem zahlédl souhvězdí Kasiopeia. Pocíkal jsem ho kečupem, pikantně kořeněným, zamotal do špaget a šup s ním do panděra. Má huba se protáhla zas o kousek víc. Příští hlt se týká souhvězdí Velké medvědice. Další osobní rekord. Přijde chvíle, kdy si budu moci troufnout na tři galaxie jedním vrzem s kusem záhybu vesmíru. Mám holt sportovního ducha.

(Tři králové tleskají a krkají.)

ONA: Broučku, řekni něco. Usměj se na maminku. Proč nepapáš? Kdo nepapá, nemůže být silný. Nemůže být zdravý. Mě nevadí, že máš jenom dvě hlavičky. Že nožičky máš maličké. Že máš ručky slaboučké. Zato jich máš šest. Beruško, proč ani nepláčeš? Svět čeká na tvůj první výkřik, co rozboří zdi a sestřelí hvězdy.

ON: Očekávání, zdá se, bylo poněkud předimenzováno. Takové vyžle. Po kom to děcko je?

ONA: Koťátko, proč máš zavřená očička? Vyhoupni se na nebe, uhas slunce jas, svět čeká na svůj konec. Nepřineseš mu ho, milosrdný? Neboj se. Maminka tě má ráda. Maminka tě bude mít ráda. Vždycky tě bude mít ráda. Nemusíš být silný. Nemusíš být veliký. Nemusíš být neporazitelný. Stačí, když budeš zbabělý. Když budeš prolhaný. Když budeš slabý. Můžeš být i slabý. Stačí, když budeš hloupý. Když budeš malý. Když budeš jako všichni kolem. Když nebudeš jiný. Stačí, když řekneš "Máma." Řekni "Máma". Broučku, v propasti světa je s tebou tvá máma. Na konci věků, v ohni slunce, na pobřeží smrdutých moří, na zbytečné cestě vesmírem je s tebou tvá máma.

ZRÚDA: *(tiše) Máma... (Zemře.)*

ON: Hele, dostal jsem nápad. Abych se mohl hýbat i po příštím výpadu k Velké Medvědici, přehodím si bachor na záda a proměním se v plže. Hele! Dobrý, ne?

(Tři králové tleskají a krkají.)

ONA: Očekávání sladkého konce nebylo naplněno. Voliči budou i nadále nespokojení. Nespokojenost jako privilegium. Co ty na to, broučku? Sluníčko, hvězdičko, štěstíčko o šesti slabých ručkách a dvou ubohých hlavičkách. Cesta k trůnu spásného rozvratu se prodloužila o tisíce mil. Komusi se zdálo, že někde zahlédl záblesk vycházejícího slunce. To jen někdo vyblíkával v morseově abecedě volání o pomoc. Naděje i nadále páchne cizotou. Kdo přinese svobodu utrpení, když ne ty?! Kdo přinese bratrství hromadného umírání, když ne ty?! Kdo přinese rovnost v hladu a v nenávisti, když ne ty?! Všechno je špatně. Všechno bylo, je a bude špatně. Stavba se vzpíná k nebi pod prapodivným úhlem. Je div, že vůbec ještě stojí. Snad jen díky zpráchnivělým bočním vzpěrám. Odněkud doléhají ozvěny války. Je to prý daleko. Bůh je zemdleně bloumá. V jedné ruce hůl, v druhé hroudu cukrkandlu. Ale chtivých rukou přibývá, zásoby se úží a pádná ruka kreténského Boha nevydrží věčně vládnout těžkou holí drtící lebky u

rajského Stromu poznání. Tvůj čas byl promarněn. Čas tobě podobných ještě nepřišel. Je smutné, že ne ty. Maličký. Co zbývá, je radost v tvářích hlupáků, je prázdno v duši a bolest šťastlivosti. Jsou palečnice obecného blaha správné části lidstva. Kdo pozvedne plamenný meč a pohrouží svět do temnoty, když ne můj klouček? Kdo rozřízne za tebe vřed plný hnisu, kdo místo tebe vyvrhne latrínu zeměkoule? Něco se, kurva, stane. A brzy. Ale bez tebe, můj maličký. Navždy můj maličký. Mlčíš, tedy jsi zemřel.

(Tři králové tleskají a krkají.)

ON: Hýýk, hýýk, hýýk. Ty se na mě vůbec nedíváš!

TŘI KRÁLOVÉ: Že bysme taky něco přidali? *(Zpívají pop song a tančí.)*

Na Tři krále, na Tři krále
budou se kutálet,
budou se kutálet
hlavy, které, hlavy, které
neunesly strasti steré.

Na Tři krále, na Tři krále,
budem bloudit po kanále
a s krysama tancovat,
to nás bude rajcovat.
A s krysama tancovat,
to nás bude rajcovat.

ON: *(najednou vyskočí chytí se za břicho, pak za zadek) Ježiš... Ježiš! Ježiš!!!
(Horempádem odbíhá pryč.) Chytla mě kosmická sračkáááá!!!*

(Zvuk bouřlivě se vyprazdňujících střev. Tři králové pokračují ve zpěvu.)

KONEC

- * - děkuji za tyto věty týdeníku Respekt 1998/22 a především panu Janu Kocourkovi, místostarostovi z Neštěmic (tedy nikoli z Kocourkova), městské čtvrti Ústí nad Labem, jednomu ze zastánců nápadu na zbudování třímetrové zdi na ochranu „slušných obyvatel“ jemu svěřené diecéze před „černým svědomím“ České republiky, a tímto mu přeji, aby ho v brzké době pokálel pták nebo hejno holubů, neboť se toto jeví jako jediná spravedlivá odměna za peníze daňových poplatníků vecpané do chřtánu jeho příkladné omezenosti (tzn. omezenosti, která jde v oné zemi příkladem, jakožto charakterová vlastnost hodná nápodoby).
- ** - za tyto věty děkuji deníku MF DNES 27. 6. 1998 a především panu Stanislavu Hamplovi, analytikovi agentury pro průzkum veřejného mínění Sofres-Factum, kterážto osoba s celou touto firmou i s jinými firmami tohoto druhu mě dennodenně uvádí v úžas, čím vším se dnes lidé dokáží bez skrupulí živit.